

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: MORS ROK.

Citation: Aakjær, Jeppe: "MORS ROK.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid61831/facsimile.pdf>
(tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

A haar ett danst paa Roeser saa lidt som paa andt,
 a fæk alle danst møj i mi Daw.
 A maatt ta mud æ Gord med si Gjæld og si Pant,
 og den Se gir kuns smaat i æ Traw.
 Om æ Stolper er skjøv, om æ Væggi er vind
 stor æ Gord paa si egn, og *indno* er er min!
 Læ mæ si, te jer Skovl de ka go, bette Kaal,
 læ mæ si, te jer Skovl de ka go!

Der er nøj i wor Hjat te vi knap ka forsto,
 som ka rør wos ved sæen en Krumm Jurd;
 nær æ Towt legger grøn, og æ Kuen æ saa mô,
 det ka bind jon paa Haand og paa Fud.
 A vild gjan sej med Sand, nær a sto for Worherr:
 A haar stridt for mi Grund, do faar ta æ, som det er!
 Læ mæ si, te jer Skovl de ka go, bette Kaal,
 læ mæ si, te jer Skovl de ka go!

²²/i 1910.

MORS ROK.

SPURVEN sidder stum bag Kvist;
 saamuend, om ej det fyger!

Kaalgaardpilen piber trist
 for Nordenblæstens Byger.

Lul, — lul! Rokken gaar
 støt i Moders Stue,
 og jo mere Vinden slaar,
 desmer faar Arnen Lue.

Skarpe Smæld af branket Malt,
 og Karters kaade Skratten,
 fjerne Grynt af Husets Galt
 og Barneleg med Katten —

Lul, — lul! Rokken gaar,
 flittig Foden træder,
 kun saalænge Hjulet staar,
 som lille Søster græder.

Roeser: Roser; *andt*: andet; *Se Udsæl*; *æ Traw*, Traven; *Towt*, Tof-
 terne; *æ Kuen*, Koruet; *mô*, modent; *sej med Sand*, sigte med Sandhed;
ta æ, tage det.

Far har røgtet Kvæget ind,
 med Halmen tættet Karmen,
 gnedet Grisens blanke Skind,
 at den maa holde Varmen.

Lul, — lul! Rokken gaar!
 Far mod Stuen stiler,
 Mor en Bugt paa Traaden slaar,
 ser op paa Far og smiler.

Barnet i sin Mærkningskrog
 ta'r søvning til at gæbe,
 snart det vil sin Billedbog
 af de Smaahænder tabe.

Lul, — lul! Rokken gaar!
 Ild om Gryden stikker,
 Vejrets Svøb om Gavlen slaar,
 og Hagl mod Ruden klikker.

Mor kan næppe se sit Spind
 og næppe Traeden mage;
 hej, da bæres Lyset ind
 og stilles i sin Stage.

Lul, — lul! Rokken gaar!
 Tenens rappe Vinge
 over Fyrrebjælken saar
 en Skok af Skyggeringe.

Pigen nys fra Gruens Glød
 svang bort den sorte Gryde,
 sænkede den i Sengens Skjød
 for Grødens Trods at bryde.

Lul, — lul! Rokken gaar!
 Nadverbordet samler;
 Store sidder, Mindre staar
 paa Bænk og bitte Skamler.

Far ta'r ned saa tung en Bog,
 med Gud han hviker sammen,
 famler lidt ved Spændets Krog
 og lukker med et: Amen!

Lul, — lui! Rokken gaar,
Emsømheden synger,
Mulmet tørt om Taget staar,
og Sneen gaar i Dynger.

Her ved Moders gamle Rok
hun lærte mig at stave,
syngte om „den hvide Flok“
og „el Hans Naadegave“.
Lul, — lui! Rokken staar!
Men dens Nyn og Sange
vemodsfuld mod Hjertet gaar,
naar Kvældene bli'r lange.

²/₄ 1910.

VED BJØRNSONS DØDSLEJE.

SAA vejer vi nu atter i vor bævende Haand
de Gaver, der kom fra din sangstærke Aand.

Vi kysser dine Gaver, vi signer din Aand,
imens der drypper Taarer paa Skatten i vor Haand.

¹/₂ 1910.

PJALTE-KREJSTEN.

HANS Kjortel er laset i Sømme og Foer,
hans Hat er ej ganske ny;
hans Væsen er toilet i disse Ord:
Han tjente General Rye!

Han bærer med stive Soldaterskridt
sin Sæk gennem Jebjærg By,
som fulgte han end i behersket Trit
sin Herre General Rye.